

Geert van der Kolk

NEXT STOP.
WONDERLAND

ROMAN

5. Ik hoor meeuwen

Op dinsdagmorgen kwam ik Alisa tegen in de Star Market, de enige supermarkt bij ons in de buurt. Ze keek eerst in mijn winkelmandje en gaf onverbloemd commentaar: ‘Die aardbeien lijken heel gezond, maar je eet eigenlijk een grote klont suiker met een kleurtje.’ ‘Je moet nooit witte rijst kopen. Alle waardevolle voedingsstoffen zijn er afgepeld en uitgebleekt.’ ‘Bacon is heel slecht voor je, vooral op jouw leeftijd, nog even afgezien van hoe ze die arme varkentjes behandelen.’

Ik liet het over me heen komen. Ze bedoelt het niet kwaad; je moet haar een beetje kennen. Ze leest vast ook haar andere vrienden de les over hun eetgewoonten en zou volgens mij geen moment aarzelen om een wildvreemde er vermanend op te wijzen hoe levensgevaarlijk verkeerd cholesterol is.

‘Weet je wat dat gelukskoekje zei?’ vroeg ze.

‘Natuurlijk niet,’ zei ik. ‘Ik heb het niet opengemaakt. De muffins waren heerlijk overigens. Ik heb ze achter elkaar opgegeten.’

‘Het koekje zei...’

Ik viel haar in de rede. ‘Dat moet je niet vertellen, anders komt de voorspelling niet uit.’

‘Het koekje was voor jou bedoeld. Jij hebt het van de Chinees gekregen. Volgens mij is het in de Chinese etiquette een ernstige misstap om gelukskoekjes door te geven aan iemand anders.’

‘Daar kon je weleens gelijk in hebben. Misschien kunnen we doen alsof de voorspelling voor ons allebei was.’

‘Dat kan heel goed, want het koekje zei: “Je zult binnenkort iemand ontmoeten die je leven zal veranderen.”’

‘Nou,’ zei ik, ‘zo kan ik er nog wel tien verzinnen. Ik kan morgen mijn grote liefde ontmoeten, maar voor hetzelfde geld kom ik onder de bus en dan heeft de chauffeur mijn leven ook drastisch veranderd. Misschien moet ik de gelukskoekjesfabriek eens bellen en aanbieden om een paar originele voorspellingen te schrijven. Het zal vast wel goed betalen.’

We rekenden onze boodschappen af en liepen samen naar buiten.

‘Alan, Alan,’ zei Alisa en ze glimlachte en schudde haar hoofd. ‘Jij bent gewoon bang dat het waar zou kunnen zijn.’

Dat semester had ik geen workshop op dinsdag, dus ik was ’s middags thuis toen Caroline belde.

‘Hoi Alan,’ zei ze. ‘Heb je even?’

‘Natuurlijk,’ zei ik. ‘Ik ben gek op onverwachte telefoontjes.’

‘Ik heb net met Ron geluncht, downtown, in een Iers restaurant dat The Black Rose heet. Ooit geweest?’

‘Nee, zegt me niks.’

‘Ik kende het ook niet. Het was een tip van Beth. Ze werkt daar vlakbij, bij Citizens Bank.’

‘Hoe is het met haar?’

‘Oké, geloof ik, behalve in de liefde, maar dat is niets nieuws. En het was een goede tip. The Black Rose is een gezellige, informele tent. Ze hebben er ’s avonds ook muziek.’

‘Was het leuk?’

‘Oh ja, heel gezellig, maar er gebeurde iets gek. Twee gekke dingen eigenlijk. Herinner je je dat ik je verteld heb over die paraplu bij het graf van Henry James, dat we, Ron en ik, bedoel ik, dat we er meer dan een week later precies op hetzelfde tijdstip over mailden? Zonet, toen we besteld hadden en onze wijn kregen, tilden we allebei ons glas op en zeiden precies op hetzelfde moment precies hetzelfde.’

‘Wat zeiden jullie?’

‘Gewoon, fijn om je weer te zien, maar zo precies tegelijk dat we erom moesten lachen. En dat is nog niet het gekste. Vorige week mailde ik hem dat ik vandaag kon lunchen, dat had hij gevraagd, en ik keek ’s avonds een paar keer naar mijn mail, maar er was geen antwoord van hem. Dus ik dacht, hij zal wel in het theater zitten of zo. Ik was zelfs een beetje

verontwaardigd. Ik dacht, hij zit leuk in het theater en hij denkt er niet aan om mij uit te nodigen. En wat blijkt nu zonet: hij zat die avond inderdaad in het theater. Het lijkt wel telepathie.'

Het was even stil. Toen vroeg ik: 'Waar ben je, Caroline? Ik hoor meeuwen.'

'Ik zit op de steiger van de boot naar Provincetown. The Black Rose is hier vlakbij. De boot is al vertrokken, dus het is heel rustig hier.'

'Ik ben blij dat het een geslaagde lunch was. En nu verder?'

'Geen idee. Niks verder. We hebben geen nieuwe afspraak gemaakt. Als het waar is wat Beth beweert, had hij toch op z'n minst wel gezegd dat hij zou bellen.'

'Wat beweert Beth?'

'Dat er vast iets mis is in zijn huwelijk. Weet jij daar iets van of had ik dat al gevraagd? Ik heb tegen haar gezegd dat het onzin is wat ze zegt en dat vrouwen heel goed nieuwe vriendschappen met mannen kunnen hebben, dat het echt niet altijd over seks hoeft te gaan. Dat is een van de eerste dingen die wij onze studenten proberen in te prenten.'

'Jazeker, jazeker, maar Wellesley is natuurlijk wel een notoir feministisch bolwerk. Jullie laten niet eens mannelijke studenten toe. Overigens heb je helemaal gelijk, hoor, over die vriendschappen.'

'Weet je iets over problemen in zijn huwelijk?'

Hij gaf bij het graf van James wel een hint in die richting.’

‘Caroline, dat heb je me al gevraagd, de eerste keer dat je Ron ontmoette.’

‘Oh ja, dat is waar. Sorry.’

‘Ik weet nog steeds niets over zijn privé-perikelen, maar ik wil hem er best eens naar vragen hoor. Ik zal zeggen dat je een beetje bezorgd om hem bent.’

‘Ben je gek! Nee!’

‘Dat was een grapje, Caroline.’

‘Tsja,’ zei ze en ze wachtte even. ‘Ik laat me wel in mijn kaarten kijken, he?’

‘Daar heb je je vrienden voor.’

‘Je hebt gelijk. Dank je. Overigens heb ik Ron verteld dat ik jou goed kende en hij zei dat jij een van de heel weinige Allston-docenten was die probeerden na te denken.’

‘Uit Rons mond is dat wel een compliment, maar hij zei er vast niet bij hoe goed ik daarin slaagde, in dat nadenken.’

‘Hoe is met je, Alan?’

Ik vertelde haar over Alisa en het Chinese gelukskoekje waarin werd voorspeld dat ik binnenkort iemand zou ontmoeten die mijn leven zou veranderen.

‘Tsja, gelukskoekjes,’ zei Caroline, ‘die zijn even mal als vroeger de horoscoop in de krant. En zou jij het eigenlijk wel leuk vinden, iemand die je leven verandert?’

‘Helemaal niet, ik word al moe bij het idee.’

‘Het lijkt mij ook niks,’ zei Caroline. ‘Het geeft vast een hoop trammelant.’